

дете вие малко енергия, та да се продължи живота му поне за единъ часъ, да види годеницата си?“ Е, може, но ще видимъ дали има нѣкой човѣкъ, който може да отдѣли отъ живота си единъ малъкъ излишекъ. Това може да направи само този, който иска прѣждеврѣменно да умрѣ. Отиватъ, намиратъ тази старата баба, казватъ ѝ: „Ти по рано искаше да умрешъ. Можешъ ли сега поне единъ часъ отъ своя животъ да дадешъ?“ — Не може, единъ животъ е. Едно врѣме се молихъ да умра, но сега искамъ да си изживѣя врѣмето. Отиватъ при търговеца, казватъ му: „Ти се молеше да умрешъ, можешъ ли да дадешъ единъ часъ отъ своя животъ“. — Да, едно врѣме искахъ да умра, тогава работитѣ ми бѣха забъркани, но сега работата ми трѣгна добръ, не давамъ“. Отиватъ при философа. „Ти“ казаатъ му, „се молеше едно врѣме да умрѣшъ. Сега единъ часъ не давашъ ли отъ своя животъ?“ — Да, тогава желаяхъ смъртта заради очитѣ, но единъ лѣкаръ ме лѣкува и сега малко прозъртамъ, та не искамъ да дамъ нито часъ отъ живота си, имамъ надежда да се отворятъ очитѣ ми. Отиватъ при свѣшеника „Дѣдо, ти си вече старъ, не давашъ ли единъ часъ отъ живота си за единъ болѣнъ?“ — Макаръ че съмъ старъ, но сега ще ми дадатъ служба, не давамъ.